

Bàn tay đeo nhẫn

Mùa thu, cô đánh mất chiếc nhẫn anh tặng. Cô từng hứa sẽ đeo nó mãi mãi, nhưng chớp mắt thời gian ... cô trở thành một cô gái xinh đẹp, sau khi đánh mất chiếc nhẫn, trái tim cô dù không thay đổi, nhưng ngoài nó ra tất cả đều thay đổi.

5 năm trước hai người họ quen nhau, sau đó anh phải đi Nhật du học. Trước khi anh đi một ngày, hai người họ cùng nhau tản bộ trên đường.

Góc phố có một cô bé bán nhẫn, cô cứ nhìn về phía đó. Anh bỏ tiền, mua một chiếc nhẫn đeo cho cô. Chiếc nhẫn đó chỉ có giá 8 tệ, nhưng cô cảm thấy chiếc nhẫn thần kỳ không gì so được.

Tháng 3, anh đi rồi. Trước lúc đi anh nói, mùa xuân năm sau sẽ trở lại thăm cô, nếu như cô đồng ý gặp anh, thì ngày 14 tháng 2 đứng đợi anh dưới gốc cây ở đường Tân Kiện. Anh nói, đừng đánh mất chiếc nhẫn đó.

Mùa thu, cô đánh mất chiếc nhẫn anh tặng. Cô từng hứa sẽ đeo nó mãi mãi, nhưng chớp mắt thời gian ... cô trở thành một cô gái xinh đẹp, sau khi đánh mất chiếc nhẫn, trái tim cô dù không thay đổi, nhưng ngoài nó ra tất cả đều thay đổi.

Anh quả nhiên trở về. Ngày 14 tháng 2, đã hẹn cô. Đời người quan trọng nhất là lời hứa, nhưng cô không có dũng khí để thực hiện lời hứa đó. Cô không thể chịu đựng hơn được, cô nhờ bạn đi gặp anh. Bạn cô chưa gặp qua anh, sau khi trở về nói, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo choàng đứng dưới gốc cây, trên tay cầm một đoá hoa hồng, đêm hôm đó cô khóc, ướt đầm cả khăn mùi xoa.

Lễ tình nhân thứ hai, cô vô hồn bước trên đường, không biết làm cách nào lại đi đến đường Tân Kiện.

Dưới gốc cây đó có một chàng trai đang đứng, trái tim cô đập loạn, không thể điều khiển được đôi chân mình, cứ thế đi về phía chàng trai. Chính là anh.

Anh đưa đoá hoa hồng ra trước mặt cô, anh nói: “Anh biết năm nay nhất định

có thể đợi được em đến.” cô hỏi : “Nếu như em không đến?” anh cười rồi trả lời “Thì năm sau anh lại đợi”

Cô thủy chung không nhận hoa của anh. Lúc cô quay lưng ra đi thì nghe thấy anh hỏi : “Chiếc nhẫn ngày xưa em còn giữ không ?” - “Xin lỗi em đánh mất nó rồi “. Cô không dám quay lại nhìn anh.

Từ đó về sau cô không gặp anh nữa. Chớp mắt đã mấy năm qua đi. Cô nghe tin anh sắp kết hôn.

“Em yêu anh”, câu nói đấy cô đã giữ trong lòng bao năm nay, nhưng cô không có cách nào mở miệng nói cho anh. Có lẽ anh chỉ thỉnh thoảng mới nghĩ về cô, nhưng thực sự cô có nỗi khổ của riêng mình.

Mấy năm trước, trong lúc đi thực tập, cô mất đi không chỉ là chiếc nhẫn anh tặng, còn có cả một bàn tay trái.